

Catherine Cookson

Onverwachte liefde

Deel 1 van de *Fiona*-trilogie

ISBN 978-90-225-6667-1
ISBN 978-94-023-0470-1 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Bill Bailey*
Oorspronkelijke uitgever: Bantam Press, a division of Transworld Publishers
Vertaling: Ineke de Groot
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© The Catherine Cookson Charitable Trust 1986
Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Een pensiongast?’

‘Nee, moeder, een kostganger. Zoals ik al zei, werkt hij in de bouw, dus is hij een kostganger.’

‘Je wordt hoe langer hoe onbeschaafder. Wat zullen de mensen bij jou in de straat er wel niet van zeggen?’

‘Ze zullen zeggen dat ze zelf ook graag een... kostganger zouden hebben. Ik weet bij ons in de straat zo al drie mannen zonder werk van wie hun echtgenote wanhopig op zoek is naar een baantje.’

‘Nou, het is ook veel beter om weer te gaan werken dan om zo iemand in huis te nemen.’

‘U bent het misschien vergeten, moeder, maar we hebben het hier al over gehad. Ik heb drie kleine kinderen en als ik buitenshuis werk moet ik mijn inkomen bijna in zijn geheel aan iemand besteden die voor hen zorgt, plus de reiskosten niet te vergeten. Bovendien kan ik het sinds het ziekenhuis niet meer opbrengen om de hele dag vriendelijk glimlachend te zeggen: “O, mevrouw, dat is gewoon voor u gemaakt” tegen

oude taarten die er geen idee van hebben dat er ook nog mensen zijn die niet rijk zijn.’

‘Maar je hoeft niemand in te huren om voor de kinderen te zorgen, ik heb gezegd dat ik dat wel wilde doen.’

‘Dat is zo, moeder. Maar u weet wat er is gebeurd toen ik in het ziekenhuis lag. Het was een grote chaos. Ik was nog niet bij na de verdoving of u zei al dat u op instorten stond en vervolgens gaf u me een verslag van alles wat Mark had gezegd en gedaan. Dus mijn besluit is genomen, ik neem een kostganger in huis omdat ik anders niet kan rondkomen.’

‘Je weet wiens schuld dat is. Als hij een goede echtgenoot was geweest, had hij een verzekering afgesloten zodat jij niet in de problemen zou komen.’

‘Maar hij had een verzekering afgesloten, moeder, daarom heb ik nu het huis.’

‘Ja, maar geen geld om het te onderhouden. Hij was altijd al onverantwoordelijk. Een freelance verslaggever nog wel. Ts! Als hij nou gewoon een echte baan had gehad... Jouw vader heeft altijd voor me gezorgd.’

‘Maar ook maar net, heb je me altijd verteld, moeder.’

Precies op dat moment werd de keukendeur opengegooid en riep een blond negenjarig jongetje: ‘Daar is-ie! Hij is er, mam. En hij heeft een hartstikke grote auto!’ waarna hij zich omdraaide en wegrende.

Meegesleept door het enthousiasme van de jongen liepen Fiona Nelson en haar moeder naar het raam met uitzicht op de lange, smalle voortuin. Ze zagen een man die bezig was bagage uit zijn kofferbak te halen. Hij had al twee koffers op

het tuinpad achter het hek gezet, toen de jongen naar hem toe kwam om een van de koffers op te tillen. De man woelde door het haar van de jongen en draaide hem speels in de richting van de auto, waarna ze er samen naartoe liepen.

‘Hij is tenminste niet zo jong meer.’

Fiona wierp even een blik op haar moeder en zei: ‘Dan hoeft u zich daar geen zorgen over te maken.’

‘Nou, het hele idee is belachelijk. Moet je kijken.’ Ze wees met haar vinger naar een tas. ‘Golfstokken!’ zei mevrouw Vidler ongelovig. ‘Jij zei dat hij bouwvakker was, een metseelaar, toch?’

‘Dat heb ik helemaal niet gezegd. Dat hebt u er zelf van gemaakt. Hij werkt in de bouw, zei hij, samen met zijn mannen.’

‘Zijn mannen?’

‘Ja, moeder, hij bouwt huizen. Zijn huidige project zijn de vrijstaande huizen bij het park.’

‘Echt waar? Maar dat zijn heel dure woningen.’

‘Dat klopt, moeder, ze zijn heel duur.’

Fiona zag hoe de uitdrukking op haar moeders gezicht veranderde. Het was net alsof ze iemand anders werd. Ze had die blik vaker gezien. Het betekende dat de jacht was geopend, want onder dat beschaafde uiterlijk schuilde een roofdier. Fiona was er echter van overtuigd dat ze nog nooit een prooi had gehad als de man die nu naar haar voordeur liep.

Ze glimlachte wrang toen ze zag hoe haar moeder snel haar haren schikte en haar lippen bevochtigde. Fiona liep het kleine halletje in om haar toekomstige huisgenoot te verwelkomen. ‘Ha, daar ben je dan.’

De man zette de koffers in het halletje neer en zei: 'Ja, daar ben ik dan. En laat die maar staan, hoor, die draag ik zelf wel.' Hij knikte naar de twee grote koffers.

'Ik was ook niet van plan om ermee te gaan slepen.'

'Hè?' Hij keek haar recht in de ogen en voegde er toen aan toe: 'Nee, dat was je inderdaad niet van plan.'

Fiona had het liefst een stap achteruit gezet, maar bleef staan waar ze stond. Ze keek hem aan en bedacht dat ze mannen die bakkebaarden hadden, zelfs korte zoals hij, niet kon uitstaan. Hoewel zijn haar bijna nog helemaal zwart was, waren zijn bakkebaarden grijs. Hij was maar een tikje langer dan zij en zij was één meter zeventig, en hij was ook nog eens gezet. Ze hield ook niet van gezette mannen. Zijn hele uiterlijk, net zoals zijn stem, was ruw. Als ze nog een vleugje romantiek in zich had gehad, zou ze hem als stoer omschreven hebben, maar nu vond ze hem ruw en luidruchtig, wat hij bewees door te roepen: 'Hé, knul, die kun je niet dragen, hoor.'

Hij haastte zich naar de jongen toe en nam de golftas van hem over. Met gezwinde pas kwam hij terug, zette de tas naast zijn koffers en liep weer naar zijn auto. Hij had haar deze keer niet aangekeken.

Toen Mark het halletje binnen liep, legde ze haar hand op zijn schouder. Hij keek haar aan en zei: 'Het is een Volvo, mam.'

Ze ging er niet op in, maar keek toe hoe haar toekomstige kostganger/pension gast nog een koffer op de stoep zette en de auto op slot deed. Toen duwde ze haar zoon in de richting van de keukendeur. 'Ga maar naar de tuin. Katie en Willie

zitten in het speelhuis. Ik roep je straks wel.’

‘Maar, mam.’

‘Doe nou maar wat ik zeg, Mark.’

De jongen haalde bokkig zijn schouders op, maar gehoorzaamde wel.

De man zette een grote koffer bij de andere twee en ze wist dat ze zou moeten zeggen: ‘U wilt vast gaan uitpakken,’ maar ze wilde het voorstellen het liefst zo snel mogelijk achter de rug hebben, omdat haar moeder net zo lang zou blijven tot dat ze met hem had kennism gemaakt.

‘Mijn moeder is in de zitkamer, als u met haar wilt kennismaken.’

‘Wat u wilt.’ Hij liet het duidelijk aan haar over, dus ging ze hem voor. ‘Dit is meneer Bailey, moeder. En dit is mevrouw Vidler.’

Fiona’s moeder liep langzaam met uitgestoken hand naar de man toe en zei op haar deftigste toontje: ‘Hoe maakt u het?’

Fiona keek snel weg. Haar moeder kon heel goed doen alsof het haar allemaal niet echt interesseerde.

‘Het doet me deugd dat mijn dochter een pensiongast in huis heeft genomen...’

‘Een pensiongast?’ Hij keek de jonge vrouw, die zijn huisbazin was, scherp aan en zei: ‘Ben ik een pensiongast? Wil dat zeggen dat ik meer moet betalen dan een kostganger, of maakt dat niet uit?’ Zijn blauwe ogen twinkelden en ze kreeg heel even de indruk dat hij haar een knipoog gaf. ‘In uw advertentie stond “kostganger”.’

Hij wendde zich weer tot mevrouw Vidler toen deze met een luchtig lachje zei: ‘Ach, dat heeft mevrouw Green van de kiosk ervan gemaakt. Ze is een erg... nou ja, eenvoudig mens. Ze is gewend aan mensen in de sociale woningbouw die kamers verhuren...’

‘O, ja, ik snap het.’ Hij knikte. ‘Dat soort mensen is nu eenmaal zeer eenvoudig.’ Hij trok een zuinig mondje om maar goed duidelijk te maken hoe eenvoudig de mensen die woonden in dat soort wijken wel niet waren.

Fiona deed heel even haar ogen dicht. Haar moeder was niet dom, dus waarom zag ze niet in dat ze totaal geen kans maakte? Dat was toch raar.

Snel zei ze: ‘Wilt u een kopje koffie? Ik heb net vers gezet.’

‘Nee, dank u, ik heb al twee biertjes op.’

‘Drinkt u veel?’ vroeg Fiona’s moeder uiterst beleefd.

‘Ja, mevrouw, ik ben een dorstig type.’

‘Dat is vast een grapje, meneer Bailey... Bent u getrouwd?’

William Bailey bekeek de nog zeer goed uitziende vrouw van top tot teen. Ze leek al tegen de zestig te lopen. Maar vrouwen als zij gaven het nooit op. Hij liet de stilte nog even voortduren en zei toen op verdrietige toon: ‘Vier keer, mevrouw, en vier keer gescheiden. Ik was elke keer zo dom om een vrouw te trouwen die ouder was dan ik. Dat deed ik omdat ik uit de buurt van de jonge meiden wou blijven, zoals uw knappe dochter.’ Hij knikte naar Fiona. ‘Nu verstop ik me in het oerwoud, ver bij de jagers uit beide kampen vandaan.’

‘Bent u vier keer gescheiden?’

‘Inderdaad, mevrouw, dat is helaas waar.’ Hij voegde er met

een zuur gezicht aan toe: 'Als u het niet erg vindt, ga ik even zitten. Ik ben de hele dag op de been, dus zodra het enigszins mogelijk is, neem ik even rust.' Hij liet zichzelf in een fauteuil zakken en bleef de vrouw aankijken die hem met open mond aanstaarde. 'Als ik u was, zou ik het ook doen, want op uw leeftijd heb je zo last van spataderen als je te lang blijft staan.'

Fiona keek maar niet naar haar moeder, die met een stijve rug de zitkamer uit liep zonder de pensioengast gedag te zeggen. Ze deed de deur naar de gang goed achter zich dicht omdat ze maar al te goed wist wat haar moeder in de gang zou zeggen.

'Wat een vreselijke man. Je moet van hem af zien te komen. Zeg maar dat je niet meer wilt verhuren.'

'Moeder, ik... ik heb het vermoeden dat hij u maar aan het plagen was.'

'Plagen, ja ja! Spataderen en dan suggereren dat ik een oude vrouw ben! Hij is afschuwelijk, onbehouwen, dom en bepaald geen voorbeeld voor de andere arbeiders. Hij kan hier beslist niet blijven.'

'Hij heeft een maand vooruitbetaald, moeder, en ik heb een derde van het geld gebruikt om de vriezer te bevoorraden en nog wat andere dingen te doen.'

'Dat betaal ik wel, ik hoef niet per se op vakantie.'

'Moeder,' zei Fiona, terwijl ze haar moeder naar de voordeur duwde, 'laat nou maar. Als ik er niet tegen kan, zeg ik dat hij weg moet gaan. Daar kunt u op vertrouwen.'

'En dan die opmerking dat hij niet van jonge vrouwen houdt, daar geloof ik geen hout van.'

Fiona glimlachte nuffig en zei: ‘Wat een ordinaire uitdrukking, moeder.’

‘Nu moet je ophouden, meisje. Maar als hij ook maar iets doet, dan bel je me. Heb je me begrepen? Dan bel je me meteen.’

‘Ja, moeder, ik heb u begrepen. Als hij iets doet, dan roep ik om hulp.’

Fiona’s moeder was nog maar net de voordeur uit, of ze draaide zich alweer om, liep terug en fluisterde hard: ‘Het is niet passend dat jij alleen met hem in dit huis bent.’

‘Ik ben niet alleen met hem, moeder, ik heb drie kinderen. En mijn zoon zal me beschermen, dus u hoeft niet bang te zijn.’

‘Fiona.’ Haar moeder zwaaide met haar vinger. ‘Er is niets grappigs aan. Ik vertrouw die man voor geen meter.’

Fiona wist dat haar moeder zich ernstig zorgen maakte, anders zou ze geen spreektaal gebruiken. Ze vond het zelf eigenlijk ook niet zo leuk meer. Heel even wenste ze dat ze niet al zo veel van zijn voorschot had uitgegeven, want ze leek genoeg op haar moeder om zich af te vragen of ze het wel met hem kon uithouden.

Toen ze de zitkamer weer binnen liep, schrok ze van wat hij zei. ‘Ja, ik weet het. U hebt geen idee hoe u het met mij moet uithouden. Ik heb een grote mond, heb het hart op de tong, ben ordinair, noem maar op. Zo ben ik nu eenmaal. Maar ik ben lang zo erg niet als ik me net tegen uw moeder heb voorgedaan. Ga zitten, dan praten we het uit.’

‘Sorry, meneer Bailey, maar daar heb ik geen tijd voor.’

‘O, dan moet ik dus opstaan. Goed, ik sta hier dus terecht en ik wil er, rechtdoorzee zoals ik ben, aan toevoegen dat ik uw moeder meteen doorhad. Ik ben hier nota bene omdat ik precies zo’n type wou ontvluchten. Het zijn verschrikkelijke mensen, weet u, vrouwen zoals uw moeder.’

‘U vindt uzelf heel wat, nietwaar? Voor hetzelfde geld is mijn moeder getrouwd en heeft ze helemaal geen behoefte aan... eh... een man.’

‘Nou, dat heb ik van mevrouw Green gehoord, ze heeft me in het kort op de hoogte gebracht. U bent nu drie jaar weduwe en uw moeder vier jaar. Wilt u weten hoe ze u aanbeval?’

‘Nee dank u, dat is niet nodig.’

‘Ik ga het toch zeggen. Die ouwe, zei mevrouw Green, heeft het nogal hoog in de bol, maar die jonge is oké. Daar is geen woord verkeerd aan, toch?’ Ze keken elkaar aan en toen zei hij, lachend: ‘Zullen we dan meteen helemaal schoon schip maken? Ik ben naar niemand op zoek, jong noch oud. Zoals ik al zei, verstop ik me, ik heb mijn vrijheid veel te lief. En dat ik vier keer getrouwd en gescheiden ben, daar klopt niks van, het was maar één keer. Dat was meer dan genoeg. Niet dat ik het niet naar mijn zin heb gehad.’ Hij trok weer een zuinig mondje. ‘Maar nu komt mijn werk op de eerste plaats.’ Hij boog zich naar haar toe en zei: ‘Het verbaasde u, nietwaar, dat ik de baas ben? U dacht dat ik metselaar was of zo, hè?’

‘Ik heb daar totaal niet bij stilgestaan, meneer Bailey. We waren aan het onderhandelen en als zakenman weet u dat daar niets persoonlijks bij komt kijken.’

‘Houd toch op. Het is wel duidelijk dat u geen verstand

hebt van zakendoen. Zodra je mensen zegt dat het niet persoonlijk is, kom je in de problemen. Kijk maar naar de staking, die nu aan de gang is. Maar goed, ik snap heus wel dat we alleen een zakelijke relatie hebben, daar hoeft u niet bang voor te zijn. En nu,' zei hij op een gemaakt deftige toon, 'ga ik eens kijken of mijn knecht mijn valiezen heeft uitgepakt. Hoe laat eten we?'

Ze dwong zichzelf antwoord te geven. 'Wanneer het voor u het beste uitkomt.'

'Nou, aangezien het zaterdag is, graag om vijf uur, dan heb ik de hele zaterdagavond nog om uit te gaan.'

Hij liep weg, maar draaide zich nog even naar haar om en zei: 'Lekker de beest uithangen.'

Hij was de kamer nog niet uit, of ze liet zich in een stoel zakken. Ze schudde haar hoofd en mompelde: 'Lieve hemel, wat een figuur!'

‘Zijn de kinderen zover?’

‘Ja, ze zitten in de woonkamer.’

‘Het zou je goeddoen om ook mee te gaan naar de kerk... Aan het wassen op zondag! Dat heb je nog nooit gedaan. Heb je hem de huur al opgezegd?’

‘Nee, moeder. Hij heeft alweer een maand vooruitbetaald.’

‘Dit kan nooit goed gaan, dat weet je best. Ik kwam gisteren Minnie Hatton tegen en die zei dat hij slecht bekendstaat.’

‘O, Minnie kletst wel vaker uit haar nek.’

‘Fiona! Dat heb je zeker van hem overgenomen. En waar is hij, ligt hij nog in bed?’

‘Nee, moeder, hij is bij zijn vader in Liverpool op bezoek.’

‘In Liverpool? Komt hij daar vandaan? Nou, dat maakt een hoop duidelijk.’

‘Houd toch eens op, moeder! Ik ga de kinderen halen.’

Fiona beende de keuken uit en sloeg de deur achter zich dicht.

In de zitkamer zei ze: ‘Kom op... En, Katie, ik heb toch

duidelijk gezegd dat je rechtop moest blijven zitten in die jurk?’

‘Ik wil niet, mama, ik wil niet met oma naar de kerk.’

‘Wanneer is meneer Bill er weer? Hij zei dat hij wel eens vroeg terug zou zijn.’

‘Wanneer zei hij dat dan, Mark?’

‘Voordat hij wegging. Hij zou fluitjes voor ons kopen en dan zou hij ons leren er “Bill Bailey” op te spelen.’

‘Daar komt niets van in... Rechtop staan, Katie.’

‘Ik moet plassen.’

‘Je hebt tijd genoeg gehad om naar de wc te gaan, Willie. En nu opschieten, oma staat te wachten. En gedraag je, laat ik niet horen dat jullie stout zijn geweest.’

Ze stonden bij elkaar haar aan te kijken en plotseling boog ze zich naar voren en nam ze alle drie in haar armen. Ze klampten zich lachend aan haar vast.

‘Lief zijn,’ zei ze zacht. ‘Het duurt maar een uurtje. En jullie krijgen als toetje chocolademousse.’

‘O, jammie!’ Ze wilden al naar de deur rennen, maar Fiona maande hen rustig te lopen.

Alsof ze met een touwtje aan elkaar vast zaten, vormden ze een rijtje, met Mark voorop, Katie in het midden en Willie als hekkensluiter. Zo marcheerden ze netjes de kamer uit.

Fiona ging hen niet meteen achterna, en hoorde hun grootmoeder hen niet begroeten, toen ze de keuken binnen kwamen om hun plicht te doen, zoals ze het noemden, maar stond tegen de rug van de bank aan, haalde diep adem en mompelde: ‘Wat een boefjes zijn het toch!’ Vervolgens schrok ze zich

wild toen haar moeder uit de gang riep: 'Fiona! Fiona!'

'Ja? Wat is er?'

'Ik heb gezegd dat ze bij mij eten, maar ze willen allemaal meteen weer naar huis. Zeg dat ze moeten doen wat ik zeg. Ik heb de lunch al voorbereid en doe dit om jou wat rust te gunnen.'

Fiona vertelde haar kroost dat ze bij oma gingen lunchen en dat ze de chocolademousse zouden krijgen als ze weer thuis kwamen. Ze keek hen na toen ze verslagen achter haar moeder het tuinpad af liepen. Katie liep erbij alsof ze een bochel had, Mark sjokte voort en Willie scheen erop gespind om de neuzen van zijn zondagsschoenen kapot te schoppen. Fiona liep terug naar de keuken, haalde de was uit de wasmachine en stopte die in de droger. Daarna zette ze een kop koffie voor zichzelf, ging aan de tafel met uitzicht op de achtertuin zitten en hield zich voor dat ze het gras binnenkort moest maaien en het onkruid in haar moestuintje moest wieden. Maar nu niet, want ze ging lekker in bad en een maskerijtje nemen, want dat kon ze wel gebruiken. En na het bad zou ze een mooie jurk aandoen en in de tuin wat gaan lezen.

Fiona zag op de klok dat het half elf was. Al met al had ze zeker drie uur voor zichzelf, en dat gebeurde niet vaak op zondag. De klok op de gang sloeg twaalf toen ze naar beneden liep en het kleine kamertje in ging dat het kantoortje van haar man was geweest. Ze pakte een boek van de plank en keek om zich heen. Meneer Bailey kan deze kamer eigenlijk wel gebruiken voor zijn administratie, dacht ze. Ik vond het al geen fijne kamer toen Ray nog leefde, omdat hij er zich al-